

Arrest

nr. 266 541 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BALLEZ *loco* advocaat P. DELGRANGE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 26 december 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 10 januari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 september 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 16 juni 2021 gehoord.

1.3. Op 20 september 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 september 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent Salvadoraans staatsburger, geboren in Usulután op (...) 1995. U woonde in de kolonie San Juan Bosco nummer (...) in Usulután met uw ouders, twee broers en twee zussen. U werkte als bouwvakker voor hetzelfde bedrijf als uw vader.

Op 25 januari 2019 stond u om halfzeven in de ochtend aan de bushalte te wachten om naar uw werk te gaan. Een donkergroene bestelwagen stopte vlak voor u en een van de mannen in de bestelwagen benaderde u. De persoon vroeg van waar u kwam, en vroeg dan verder door naar de plaats waar u woonde. De persoon wilde ook weten of u een tattoo had en bij een bende behoorde, en u moest hiervoor uw T-shirt uitdoen. Hij zei dan dat u een informant moest zijn voor hen. Vier dagen ervoor werden twee bendeleden van de bende 18 vermoord op 200 meter van die bushalte. Toen uw bus eraan kwam, besloten de twee mannen om te vertrekken. Vooraleer de persoon die u had ondervraagd in de bestelwagen stapte, herhaalde hij meermaals dat ze zouden terugkeren en zouden zoeken naar u, en dat u hen moest gehoorzamen. U ging die dag nog werken maar u keerde niet terug naar huis. U ging voor drie dagen naar uw tante die in het centrum van Usulután woonde. Vanuit daaruit besloot u op 29 januari 2019 een nieuwe woon- en werkplaats in San Salvador te zoeken.

In San Salvador verhuisde u meerdere keren, omdat u argwaan voelde voor de mensen rond u. Toen u in uw eerste condominium op Quinta Avenida in San Salvador verbleef, werd u meerdere malen aangesproken door een persoon. Hij vroeg wat u in San Salvador kwam doen en of u al dan niet bij een bende behoorde. Op een dag vroeg hij om uw identiteitskaart te bekijken, en toen hij zag dat er een adres in Usulután erop stond, zei hij dat hij ging nagaan of op de plek waar u woonde in Usulután dezelfde bende zit of de rivaliserende bende. Hij bedreigde u en zei dat hij u daar niet meer wilde zien. Na twee maanden op dat adres te hebben gewoond, verhuisde u naar een andere wijk in San Salvador. In de maanden die volgden kende u geen problemen, werkte u in een restaurant en verliet u in juli 2019 het land om gedurende twee weken naar een religieuze bijeenkomst in Mexico te gaan. U verhuisde nadien nog enkele keren omdat de mensen u telkens wantrouwden. U verbleef nog ongeveer negen à tien maanden in San Salvador.

In de loop van de maand december van het jaar 2019 belde u naar uw moeder om te zeggen dat u klacht ging indienen bij de politie en dat u wou terugkeren naar Usulután. U dacht dat er ondertussen voldoende tijd verstreken zou zijn om u terug ergens in Usulután te vestigen. Uw moeder vertelde op dat moment aan de telefoon dat een ex-klasgenoot van u, die bij de bende 18 zit in Usulután, aan uw moeder had verteld dat als u terugkeerde naar Usulután hij u zou vermoorden omdat u zou hebben meegewerkt met de andere bende (CGVS, p.12).

Op 12 december 2019 diende u uiteindelijk toch een klacht in bij de politie in Usulután. U getuigde daar over het incident van 25 januari 2019. De politieagent zei dat ze pas volgend jaar een onderzoek zouden kunnen starten. U besliste te vertrekken uit El Salvador en op 21 december 2019 kocht u de vliegtickets in een reisbureau in het departement San Miguel. Op 25 december 2019 reisde u per vliegtuig naar België. U kwam aan in België op 26 december 2019 en diende een verzoek tot internationale bescherming in op 7 januari 2020.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador waar u de bendes dient te vrezen. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte (dd. 9 december 2020), een artikel over een incident in Usulután (dd. 21 januari 2019), een klacht bij de politie (dd. 12 december 2019), uw blanco strafblad (dd. 11 december 2019) en documenten met betrekking tot uw solvabiliteit (dd. 11 december 2019).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Dient voorts te worden opgemerkt dat er twijfels rijzen bij de gebeurtenissen die aan de basis zouden hebben gelegen van uw problemen in El Salvador. U verklaart dat twee personen van de bende MS-13 op 25 januari 2019 vroegen om als informant voor hen op te treden. U woont in een zone waar de bende 18 aanwezig is (CGVS, p.3 en 10). U verklaart dat op 21 januari 2019 twee bendeleden van de bende 18 vermoord werden (CGVS, p.10; artikel dd. 21 januari 2019). Vervolgens zouden dan vier dagen later, op 25 januari 2019, die twee personen van de rivaliserende bende MS-13 u aanspreken om samen te werken (CGVS, p.8 en 9). Er valt niet in te zien waarom de bende MS-13 net nu een informant zou willen en hiervoor zomaar iemand op straat zou aanspreken, bovendien een persoon die ze niet kennen. Het is niet aannemelijk dat de bende MS-13 een onbekend persoon uit een zone waar de bende 18 zit, zou aanspreken om voor hen te werken (CGVS, p.10). Ze vroegen zelfs of u uw T-shirt wou uittrekken zodat ze konden zien dat u geen tattoos had van de rivaliserende bende (CGVS, p.8-9), een eigenaardige werkwijze in een buurt waar zij het niet voor het zeggen hebben. Verder weet u niet wat u precies zou moeten doen voor hen, ze verschaften geen verdere informatie (CGVS, p.10). Nochtans bedreigden ze u en zeiden ze dat moest u gehoorzamen (CGVS, p.10 en 11). Ook gingen ze terugkeren als u hen niet zou gehoorzamen (CGVS, p.10). Echter hebt u niks meer gehoord van de bende MS-13 sinds het incident op 25 januari 2019 (CGVS, p.11). Dat ze eerst zo persistent zouden vragen dat u als informant voor hen zou moeten optreden, maar dat u sindsdien niks meer van hun gehoord hebt, doet afbreuk aan uw beweerd vrees voor de bende MS-13.

Wat betreft de incidenten in Usulután en in San Salvador, wijst het CGVS op het merkwaardige gegeven dat u opeens vermeldt dat uw belagers wapens bij hadden (CGVS, p.11 en 12). Dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw laattijdige en onlogische verklaringen omtrent deze incidenten. U vermeldde deze wapendracht niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Dienst Vreemdelingenzaken, vragenlijst dd. 8 september 2020, vraag 5) noch toen u bij het CGVS de mogelijkheid kreeg uw asielrelaas in detail te brengen (CGVS, p.8-9), noch in uw klacht bij de politie op 12 december 2019 (zie vertaling klacht dd. 12 december 2019). U verklaart dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken hiervoor onvoldoende tijd kreeg (CGVS, p.12). Gevraagd of het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was gegaan, zei u nochtans van wel en dat er slechts één detail niet klopte, namelijk dat er foutief El Salvador (ipv San Salvador) stond als plaats waar u naartoe ging na de bedreiging op 25 januari 2019 (CGVS, p.2). Wat betreft de aangifte bij de politie geeft u aan dat ze dat niet hebben neergeschreven, waarbij u insinueert dat de politie dit niet deed omdat zij banden zou onderhouden met de bendes (CGVS, p.12). Nochtans liet u na bij de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens uw asielrelaas bij het CGVS zelf te vermelden dat de belagers gewapend zouden zijn geweest (CGVS, p.12), wat doet vermoeden dat u er ook bij de politie geen melding van maakte. Dat u tijdens

het onderhoud bij het CGVS voor het eerst opmerkt dat u zowel in Usulután als in San Salvador bedreigd werd met wapens, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Vervolgens verklaart u dat u in San Salvador uw leven opnieuw probeerde op te starten, maar valt niet in te zien waarom u daar zo geheimzinnig zou hebben gehandeld als u heeft verklaard (CGVS, p.11 en 12-13). Buiten het incident waarbij een persoon nabij uw eerste verblijfplaats in San Salvador vroeg naar uw identiteitskaart en zei dat hij u niet meer wilde terugzien, kende u immers geen problemen meer (CGVS, p.12). Bovendien baseert u uw beweerde vrees enkel op vermoedens: zo vermoedde u dat buurtbewoners in San Salvador zouden denken dat u bij een rivaliserende bende zou horen en vermoedde u dat de politie banden heeft met de bendes (CGVS, p.12). Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen. Verder dient te worden opgemerkt dat u, die na twee maanden uit uw condominium in Quinta Avenida in San Salvador moest verhuizen omdat de persoon in kwestie zag dat u uit Usulután afkomstig was en daarom dacht dat u misschien betrokken was bij de bendes, er in de maanden nadien niet aan dacht om uw verblijfplaats op uw identiteitskaart te veranderen. U geeft aan dat u dit niet kon doen aangezien u geen vast adres had (CGVS, p.10), wat geenszins kan overtuigen, daar u nog maandenlang in San Salvador zou hebben verbleven alvorens het land te verlaten. Ook uit andere verklaringen blijkt dat uw houding sinds het eerste incident van 25 januari 2019 tot uw vertrek uit El Salvador op 25 december 2019 niet direct getuigt van een vrees voor vervolging door de bendeleden. Zo bleef u gewoon werken en verplaatste u in San Salvador zich met het openbaar vervoer (CGVS, p.6). Ook bleef u naar de kerk gaan (CGVS, p.4). In juli 2019 ging u zelfs voor twee weken naar Mexico voor een religieuze bijeenkomst (CGVS, p.9). Bovendien geeft u zelf aan dat u naar nog een andere religieuze bijeenkomst wenste te gaan later in het jaar 2019, en dat u daarom op 11 december 2019 uw uittreksel van het strafregister en een document met betrekking tot uw solvabiliteit ging halen (CGVS, p.13-14). Waar u wel moeite deed om dergelijke documenten te verkrijgen voor uw vertrek uit El Salvador, slaagde u er blijkbaar niet in uw adres op uw identiteitskaart te veranderen (CGVS, p.10 en 11, en 13-14). Dergelijke vaststellingen ondermijnen uw beweerde vrees voor de bendes in El Salvador. Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan de bedreiging die uw ex-klasgenoot, die bij de bende 18 zit, tegen uw moeder zou hebben geuit. Wanneer gevraagd wordt wanneer die ex-klasgenoot zei tegen uw moeder dat u best niet kon terugkeren naar Usulután, kan u dit niet in de tijd situeren (CGVS, p.13). Uw moeder zou het pas verteld hebben eens u in december zei dat u misschien wel wou terugkeren naar Usulután (CGVS, p.13). U gokt dat het in de loop van de laatste maanden was dat u in San Salvador woonde (CGVS, p.13). Dat uw moeder niet eerder zou vertellen dat iemand haar zoon met de dood bedreigde en dat u deze bedreiging niet kan situeren in de tijd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder. Men moge immers verwachten dat uw moeder u hierover zo snel mogelijk zou inlichten. Tot slot geeft u aan dat u na het bellen met uw moeder en het indienen van de klacht, besloot dat u moest vluchten uit El Salvador (CGVS, p.13). Toch wachtte u nog een tiental dagen met het kopen van de vliegtickets (CGVS, p.6-7). Opnieuw doet dit vragen rijzen bij de ernst van uw beweerde vrees.

Wat betreft het indienen van de klacht legde u overigens bevreemdende verklaringen af. Ten eerste besloot u pas op 12 december 2019 een klacht in te dienen bij de politie van Usulután (CGVS, p.8 en 11; zie vertaling aangifte bij de politie dd. 12 december 2019). Dat u niet eerder een klacht ging indienen, wijst niet onmiddellijk op een dwingende nood aan bescherming. Ten tweede valt niet in te zien waarom u uiteindelijk toch een klacht besloot in te dienen op 12 december 2019. Zo verklaarde u: 'Aanvankelijk was ik op voorhand bang dat de politie ook bij de bendes zou betrokken zijn, ze hebben dan ook niet veel gedaan toen ik de klacht ging neerleggen' (CGVS, p.8). Anderzijds dacht u naar eigen zeggen dat de politie u zou helpen, de zaak in de gaten houden, de veiligheid aanscherpen en een proces opstarten (CGVS, p.14). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Bovendien had u voor het indienen van de klacht gebeld met uw moeder, en zij vertelde toen over de bedreiging van het bendelid met de boodschap dat u best niet kon terugkeren naar Usulután (CGVS, p.10 en 13). Toch besloot u terug te keren naar Usulután en een klacht in te dienen bij de politie die u nochtans niet vertrouwde (CGVS, p.9 en 13). Uw verklaringen wat betreft de redenen van het indienen van een klacht zijn weinig coherent, en doen vermoeden dat u een klacht indiende met het oog op het misleiden van de asielinstanties. Bovendien merkt het CGVS enkele inconsistenties op wat betreft deze klacht. Zo vertelde u in uw aangifte niets over de problemen die u kende toen u in San Salvador woonde (CGVS, p.15), en u vermeldde zoals hierboven gezegd niets over het wapenbezit van de bendeleden die u aansprakten (CGVS, p.11 en 12). Dergelijke tegenstrijdige en inconsistente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag.

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b)

van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde

misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte bevestigen uw identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft het artikel over een incident in Usulután (dd. 21 januari 2019), dient te worden opgemerkt dat hierin enkel wordt verklaard dat twee bendeleden vermoord werden teruggevonden op straat in San Dinisio. Hiermee toont u niet aan dat problemen met bendes aan de basis van uw vertrek uit El Salvador zouden hebben gelegen. Ook de volgende documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen: uw blanco strafblad (dd. 11 januari 2020) en documenten met betrekking tot uw solvabiliteit (dd. 11 januari 2020) houden geen verband met uw beweerde asielmotieven.

De aangifte bij de politie op 12 december 2019 kan de bovenstaande vaststellingen evenmin weerleggen. Dit betreft immers louter een weergave van uw eigen verklaringen. Dergelijk document zegt met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen.

In verband met de e-mails die het CGVS op 13 juli 2021 van u ontving met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 16 juni 2021, moet worden opgemerkt dat het hier enkel over verduidelijkingen van de verklaringen gaat die geen ander zicht werpen op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking, hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), van de artikelen 57/6/2 *juncto* 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de onafhankelijkheidsplicht en van de onpartijdigheidsplicht.

Verzoeker gaat vooreerst in op het begrip “bepaalde sociale groep” van het Vluchtelingenverdrag volgens de *Guidelines* van UNHCR in het algemeen en in het bijzonder voor de *mara*-problematiek en past dit vervolgens toe op zijn geval. Daarnaast merkt verzoeker onder verwijzing naar deze *Guidelines* en de COI Focus ‘*El Salvador. Situation Sécuritaire*’ van 15 juli 2019 op dat de corruptie- en straffeloosheidsgraad in El Salvador bijzonder hoog liggen.

Verzoeker betwist vervolgens de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker gaat verder uitgebreid in op zijn hoedanigheid van *returnee*, alsook merkt hij zijn hoedanigheid op van jongeman die riskeert het doelwit te zijn van rekrutering of vervolgingsdaden vanwege bendes.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- Het artikel “*Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis*” van IDMC van september 2018 (stuk 1);
- Het rapport “*Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 2);
- Het rapport “*El Salvador’s Politics of Perpetual Violence*” van International Crisis Group van 19 december 2017 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om

internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikel is geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is. Overigens dient erop gewezen dat dit artikel handelt over de bevoegdheden en verplichtingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake volgende verzoeken, hetgeen *in casu* niet het geval is nu de bestreden beslissing een onderzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast geeft verzoeker evenmin enige toelichting op welke wijze hij artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de *“onafhankelijkheidsplicht”* en van de *“onpartijdigheidsplicht”* geschonden acht.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden herhaald dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Aangaande de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker stelt dat hij El Salvador heeft verlaten na gebeurtenissen die op 25 januari 2019 begonnen: die dag werd hij aangesproken door twee bendeleden van MS13 die hem bedreigden en stelden dat hij informant voor hen moest zijn. Hierop ging verzoeker nog wel werken maar keerde hij niet terug naar huis. Na drie dagen bij zijn tante te hebben verbleven in het centrum van Usulután, besloot verzoeker op 29 januari 2019 een nieuwe woon- en werkplaats te zoeken in San Salvador. In San Salvador verhuisde verzoeker naar eigen zeggen verschillende keren omdat hij argwaan voelde voor de mensen rondom hem. Toen hij in zijn eerste condominium op Quinta Avenida in San Salvador verbleef werd hij meerdere malen aangesproken door een persoon die hem uiteindelijk bedreigde en zei dat hij hem daar niet meer wilde zien. Verzoeker verhuisde nadien nog enkele keren omdat de mensen hem telkens wantrouwden en vertrok, nadat hij op de hoogte werd gesteld van het feit dat een ex-klasgenoot die bij de bende 18 in Usulután hoorde, gesteld had dat hij niet mocht terugkeren, uiteindelijk uit El Salvador.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen: (i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet; (ii) er rijzen twijfels bij de gebeurtenissen die aan de basis zouden hebben gelegen van zijn problemen in El Salvador vermits (1) niet valt in te zien waarom de bende MS13 net op dat ogenblik (vier dagen nadat twee leden van bende 18 vermoord werden) een informant zouden willen en hiervoor zomaar iemand op straat zouden aanspreken in een territorium dat gecontroleerd werd door de bende 18, verzoeker bovendien niet weet wat hij precies voor hen zou moeten doen en zij hem ook geen verdere informatie verschaffen, terwijl ze hem nochtans bedreigden en zeiden dat hij hen moest gehoorzamen en zij bovendien dreigden dat zij zouden terugkeren als hij hen niet zou gehoorzamen, doch verzoeker niets meer gehoord heeft van de bende MS13 sinds het incident op 25 januari 2019, (2) verzoekers laattijdige toevoeging op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn belagers zowel in Usulután en in San Salvador gewapend zouden zijn geweest niet kan overtuigen, te meer nu dit evenmin vermeld wordt in zijn klacht bij de politie op 12 december 2019 en zijn verklaringen hiertoe niet kunnen overtuigen, (3) niet valt in te zien waarom verzoeker in San Salvador zo geheimzinnig gehandeld zou hebben als hij verklaard heeft, hij zijn vrees enkel baseert op vermoedens, hij de verblijfplaats op zijn identiteitskaart ook niet liet aanpassen in de maanden nadat hij hierop zou zijn aangesproken door een persoon in San Salvador, (4) uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat zijn houding sinds het eerste incident van 25 januari 2019 tot zijn vertrek uit El Salvador op 25 december 2019 getuigt van een gegronde vrees voor vervolging door de bendeleden aangezien hij gewoon bleef werken en zich in San Salvador met het openbaar vervoer verplaatste, hij naar de kerk bleef gaan, in juli 2019 zelfs voor twee weken naar Mexico ging voor een religieuze bijeenkomst en hij ook plande om naar een andere religieuze bijeenkomst te gaan later in het jaar 2019 waartoe hij een uittreksel uit het strafregister en een document betreffende zijn solvabiliteit ging halen, (5) evenmin geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die verzoekers ex-klasgenoot, die bij de bende 18 zit, tegen zijn moeder zou hebben geuit nu hij deze niet in de tijd kan situeren, het niet aannemelijk is dat zijn moeder hem hieromtrent niet eerder zou inlichten en hij nog tot tien dagen na de kennisname hiervan en het indienen van zijn klacht bij de politie wachtte alvorens een vliegtuigticket aan te kopen en (6) verzoeker bovendien

bevreemdende, inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de indiening van de klacht en de vaststelling dat hij deze klacht slechts besloot in te dienen op 12 december 2019 bij de politie van Usulután niet meteen getuigt van een dwingende nood aan bescherming; (iii) verzoeker heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, hij heeft in deze zin geen vrees aangehaald; (iv) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet; (v) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.4.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4.4. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR *Guidelines*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendege geweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie.

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.3.4.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging, spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegen en minimaliseert de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.4.6. Verzoeker voert in het verzoekschrift nog aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing volledig baseert op vermoedens over het “normaal” handelen van bendeleden en hekelt dat het Commissariaat-generaal elementen aanvoert die hoofdzakelijk betrekking hebben op gedragingen van bendeleden om tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten. Hij benadrukt dat het evident is dat hij niet kan antwoorden op de vraag waarom de MS13 net hem zouden hebben uitgezocht als informant of waarom zij dit deden in een gebied dat onder controle van de bende 18 was. Verzoeker herneemt dat ze hem gevraagd hebben om zijn T-shirt uit te doen om na te gaan of hij geen tattoos had en stelt dat hij, zelfs mocht hij lid zijn geweest van de bende 18, niets had kunnen toen tegen meerdere gewapende bendeleden. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met de argumentatie in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het louter volhouden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande. Bovendien dient te worden benadrukt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing geenszins uitsluitend stoelt op de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat de bende MS13 verzoeker, als onbekend persoon op de straat in een regio die onder de controle van een rivaliserende bende viel, als informant zou aanspreken, doch eveneens pertinent opmerkt dat verzoeker niet kan uitleggen wat de bendeleden precies van hem verwachtten en dit ondanks het feit dat zij gesteld hadden dat ze zouden terugkeren mocht hij niet gehoorzamen, dat opvalt dat verzoeker niets meer van de bende MS13 heeft gehoord, dat hij zeer laattijdig opwerpt dat het om gewapende mannen ging zowel tijdens de incidenten in Usulután als in San Salvador, dat zijn

verklaringen over zijn leven in San Salvador niet kunnen overtuigen en zijn handelen of gebrek aan handelen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, dat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreiging van zijn ex-klasgenoot, dat hij niet-aannemelijke verklaringen aflegt met betrekking tot de door hem ingediende klacht en dat de door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen. In dit licht kan dan ook worden onderstreept dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. De argumentatie in het verzoekschrift kan derhalve geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing aangaande het incident op 25 januari 2019.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 249 499 van 22 februari 2021 en arrest nr. 251 707 van 26 maart 2021 dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

2.3.4.7. Verzoeker vervolgt nog in het verzoekschrift dat hij bij de politie wel degelijk verklaard had dat de bendeleden gewapend waren toen zij hem aanspraken, dat hij deze verklaringen echter slechts later kon lezen toen zij hem met de post werden toegezonden en hij bijgevolg niet in de mogelijkheid was om de tekst van zijn klacht aan te passen. Zelfs zo verzoeker slechts later inzage heeft gekregen in de inhoud van zijn klacht en hij geen mogelijkheid zag om de klacht aan te passen, moet worden vastgesteld dat verzoeker ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn vrij relaas op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nalaat om te melden dat de belagers gewapend zouden zijn geweest (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12 en verklaring DVZ, vraag 3.5.). Dat hij pas later tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat hij zowel initieel in Usulután als in San Salvador zou zijn bedreigd met wapens, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.3.4.8. Met betrekking tot zijn verblijf in San Salvador merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal er ten onrechte vanuit gaat dat hij daar geen problemen meer heeft gekend. Hij stelt dat hij zich nergens veilig voelde en dat hij angstaanvallen kreeg als mensen probeerden te polsen naar zijn verleden. Verzoeker benadrukt dat hij in de permanente vrees leefde dat een bende zich zou afvragen waarom hij verhuisd was en toen bleek dat personen dergelijke vragen begonnen stellen, hij weg ging. Opnieuw kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker zich te dezen beperkt tot het louter poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen waar in dit verband wordt overwogen dat niet valt in te zien waarom verzoeker in San Salvador zo geheimzinnig heeft gehandeld als hij verklaard heeft en dat zijn overige gedrag waarbij hij nog bleef werken, het openbaar vervoer gebruikte, naar de kerk bleef gaan en naar een religieuze bijeenkomst afreisde in Mexico, geenszins onmiddellijk getuigt van een vrees voor vervolging door bendeleden.

Waar verzoeker nog beargumenteert dat hij zich moeilijk in San Salvador kon domiciliëren omdat hij er geen vaste verblijfplaats had en telkens een kamertje huurde in een huis, slaagt hij er evenmin in te overtuigen. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker er alles aan zou doen om zijn verblijfplaats op zijn identiteitskaart aan te passen, *quod non*. Hij gaf aan zeer angstig te zijn voor ontdekking omdat hij uit een ander gebied afkomstig was, zodat toch enig initiatief in dit verband kon verwacht worden, zeker nu hij andere documenten kon verkrijgen. Hij slaagde er immers wel in om een uittreksel van zijn strafregister en een document met betrekking tot zijn solvabiliteit op te vragen en te verkrijgen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13-14).

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het poneren van een vrees en het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing dienaangaande.

2.3.4.9. Aangaande de vaststelling dat niet valt in te zien waarom hij uiteindelijk toch een klacht besloot in te dienen op 12 december 2019, verklaart verzoeker dat hij niet wist wat te doen, dat het heel moeilijk is in El Salvador om te weten of men al dan niet beroep kan doen op de politie, maar dat toen bleek dat hij nog altijd in gevaar was ondanks zijn verhuis hij geen andere optie zag dan het toch te proberen. Hij vervolgt dat toen bleek dat de politie niets zou doen, hij de beslissing heeft genomen om zijn land te verlaten. Opnieuw moet worden vastgesteld dat verzoeker zich met dit betoog in wezen beperkt tot het

louter volharden in eerder afgelegde en tegenstrijdig bevonden verklaringen, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing waar dienaangaande terecht wordt overwogen als volgt: “(...) *Ten tweede valt niet in te zien waarom u uiteindelijk toch een klacht besloot in te dienen op 12 december 2019. Zo verklaarde u: ‘Aanvankelijk was ik op voorhand bang dat de politie ook bij de bendes zou betrokken zijn, ze hebben dan ook niet veel gedaan toen ik de klacht ging neerleggen’ (CGVS, p.8). Anderzijds dacht u naar eigen zeggen dat de politie u zou helpen, de zaak in de gaten houden, de veiligheid aanscherpen en een proces opstarten (CGVS, p.14). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien had u voor het indienen van de klacht gebeld met uw moeder, en zij vertelde toen over de bedreiging van het bendelid met de boodschap dat u best niet kon terugkeren naar Usulután (CGVS, p.10 en 13). Toch besloot u terug te keren naar Usulután en een klacht in te dienen bij de politie die u nochtans niet vertrouwde (CGVS, p.9 en 13). Uw verklaringen wat betreft de redenen van het indienen van een klacht zijn weinig coherent, en doen vermoeden dat u een klacht indiende met het oog op het misleiden van de asielinstanties. (...)*”.

2.3.4.10. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat zijn houding sinds het eerste incident van 25 januari 2019 tot zijn vertrek uit El Salvador op 25 december 2019 getuigt van een gegronde vrees voor vervolging door de bendeleden aangezien hij gewoon bleef werken en zich in San Salvador met het openbaar vervoer verplaatste, hij naar de kerk bleef gaan, in juli 2019 zelfs voor twee weken naar Mexico ging voor een religieuze bijeenkomst en hij ook plande om naar een andere religieuze bijeenkomst te gaan later in het jaar 2019 waartoe hij een uittreksel uit het strafregister en een document betreffende zijn solvabiliteit ging halen, (2) evenmin geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die verzoekers ex-klasgenoot, die bij de bende 18 zit, tegen zijn moeder zou hebben geuit nu hij deze niet in de tijd kan situeren, het niet aannemelijk is dat zijn moeder hem hieromtrent niet eerder zou inlichten en hij nog tot tien dagen na de kennisname hiervan en het indienen van zijn klacht bij de politie wachtte alvorens een vliegtuigticket aan te kopen en (3) de vaststelling dat hij zijn klacht slechts besloot in te dienen op 12 december 2019 bij de politie van Usulután niet meteen getuigt van een dwingende nood aan bescherming. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.4.11. Waar verzoeker nog wijst op zijn risicoprofiel als jongeman die riskeert het doelwit te zijn van rekrutering of vervolgingsakten vanwege bendeleden, merkt de Raad op dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter diens profiel als jongere zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar El Salvador zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging dan ook *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Verzoeker haalt immers geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan het profiel van jongere gelinkte problemen aan. Bovendien maakte verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding van een vrees om gedwongen te worden gerekruteerd door bendeleden juist omwille van zijn jeugdige leeftijd. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in huidig verzoekschrift is laattijdig. In dit verband kan er bovendien nog worden op gewezen dat ook verzoekers jongere zus en zijn oudere broers en zussen nog in El Salvador verblijven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3, 5) en hij geen weet heeft van het feit dat zij problemen zouden kennen met bendeleden (*ibid.*, p. 15). Verzoeker maakt dan ook niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn profiel als jongere het risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

2.3.4.12. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het

buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het Human Rights Watch-rapport van februari 2020 (verzoekschrift, stuk 8), dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bendegegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes gevisieerd werden.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*”.

De informatie die verzoeker aanhaalt, werpt geen ander licht op de voorgaande appreciatie, aangezien het dezelfde informatie is als deze waarop de voormelde analyse is gebaseerd.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals in de bestreden beslissing en hoger wordt vastgesteld, maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij problemen kende die gestart zouden zijn nadat twee leden van MS13 hem opdroegen voor hen informant te zijn. Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond. Evenmin zijn er andere indicaties dat hij problemen had met bendeleden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

2.3.4.13. Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

In zoverre verzoeker meent dat hij behoort tot de specifieke sociale groep gedefinieerd als ‘returnees’ die in het buitenland hebben verbleven, wijst de Raad erop dat uit artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet volgt dat er twee voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd: ten eerste, moeten de leden van de groep een “*aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden*”, of een kenmerk of geloof delen “*dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven*” en, ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als “*afwijkend*” wordt beschouwd. Hoewel de bewoordingen van de Vreemdelingenwet afwijken van de bepaling in de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad erop dat deze formulering werd ingevoerd op grond van de Kwalificatierichtlijn aangenomen in 2004, en dat het Hof van Justitie in het arrest X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel heeft geoordeeld dat een groep wordt geacht een “*specifieke sociale groep*” te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-

201/12, Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z, arrest van 7 november 2013, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov tegen Hongarije, pt. 89).

De Raad stelt evenwel vast dat voor zover verzoeker doet gelden dat hij behoort tot de specifieke sociale groep die wordt omschreven als 'returnees', hij in geen van deze hypothesen voldoet aan de cumulatieve voorwaarden vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie. Er kan niet worden ingezien hoe verzoeker zou behoren tot een groep met een eigen identiteit die in de directe omgeving als afwijkend zou worden beschouwd, nu hij voor zijn vertrek geen ernstige problemen kende met bendes, noch concreet aantoonde waarom dergelijk risico in zijn geval zou bestaan in geval van terugkeer.

Dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador geen werk zou hebben, is een puur hypothetische bewering en zelfs indien dit zou zijn aangetoond, betekent dit nog niet dat hij in zijn specifieke situatie een verhoogd risico op problemen met bendes loopt. Waar verzoeker nog aanhaalt dat een moeilijke economische en sociale integratie bij terugkeer ertoe zal leiden dat hij gemakkelijk te rekruteren zal zijn, wijst de Raad erop dat de familieleden van verzoeker nog op hun gewoonlijke verblijfplaats verblijven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3 en 5) en dat verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud nog steeds contact met hen onderhield (*ibid.*, p. 6). Gezien de duidelijke aanwezigheid van een netwerk in El Salvador, en de eerder beperkte tijd die is verstreken sinds hij El Salvador verliet, kan niet worden besloten dat verzoeker bij terugkeer een moeizame integratie zal kennen waardoor hij vatbaarder zou zijn voor rekrutering. Uit het voorgaande volgt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij, in zijn hoedanigheid van terugkeerder, zou behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dit verband, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid, gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming. In de aangehaalde arresten werd immers geoordeeld dat de door verzoekende partijen aangehaalde bedreigingen vanwege bendeleden wel degelijk geloofwaardig waren. Dit is in onderhavig dossier niet het geval.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van zijn eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.3.4.14. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

De informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (stukken 1-3), doet aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.4.15. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er ook geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.4.16. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Evenmin is er *in casu* een nood aan een onderzoek naar de in El Salvador voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat "*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*" (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus "*Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus "*Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET